

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Sžp/1/2013
Identifikačné číslo spisu:	2011200286
Dátum vydania rozhodnutia:	23.01.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:2011200286.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a Mgr. Petra Melichera, v právnej veci žalobcu: KERKOSAND spol. s r.o., so sídlom Šajdíkove Humence 134, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Ružička Csekes s.r.o., so sídlom Výsoká 2/B, Bratislava, proti žalovanému : Hlavný banský úrad, so sídlom Kammerhofská 25, Banská Štiavnica, za účasti : NAJPI, a.s., so sídlom Drobného 27, Bratislava, zastúpenej JUDr. Barborou Pláteníkovou, advokátkou, so sídlom Hrebendova 9/A, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 258-463/2011 zo dňa 23. februára 2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 20S/11/2011-225 zo dňa 8. novembra 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 20S/11/2011-225 zo dňa 8. novembra 2012 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trnave zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného č. 258-463/2011 z 23. februára 2011, ktorým zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Obvodného banského úradu v Bratislave č. 69-3004/2010 z 8. novembra 2010 o zastavení konania vo veci zmeny č. 2 dobývacieho priestoru Šajdíkove Humence. O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že žalobcovi ani zúčastnenej osobe nárok na ich náhradu nepriznal.

V odôvodnení krajský súd konštatoval, že prvostupňovým rozhodnutím obvodný banský úrad miestne príslušný podľa § 38 ods. 1 písm. c/ bod 1. postupom podľa § 41 ods. 2 písm. a/ zákona Slovenskej národnej rady č. 51/1988 Zb. o banskej činnosti, výbušnínach a o štátnej banskej správe (ďalej aj „zákon o banskej činnosti“) a s poukazom na § 1 písm. a/ vyhlášky Ministerstva hospodárstva SR č. 333/1996 Z.z., ktorou sa ustanovujú obvody pôsobnosti obvodných banských úradov, podľa § 28 ods. 3 zákona č. 44/1988 Zb. o ochrane a využití nerastného bohatstva (banský zákon) rozhodol o zastavení konania

vo veci zmeny č. 2 dobývacieho priestoru Šajdíkove Humence s konštatovaním, že žalobca v určenej lehote nepredložil obvodnému banskému úradu platné doklady o vyriešení stretov záujmov so všetkými vlastníkami, resp. správcami pozemkov, o čo bol požiadaný výzvou obvodného banského úradu. Pre nedostatky podania a z dôvodu, že sa v priebehu konania začali viaceré konania o predbežnej otázke k predmetnému konaniu, bol žalobca viacerými výzvami vyzvaný na doplnenie podania, v dôsledku čoho bolo konanie prerušené, naposledy rozhodnutím z 31. marca 2010. Žalobca síce doplnil návrh, ale nepredložil doklady o vyriešení stretov záujmov so všetkými vlastníkami resp. správcami pozemkov, ktorí sú navrhovanou zmenou - rozšírením dobývacieho priestoru dotknutí.

Krajský súd bol toho názoru, že vychádzajúc z odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia žalovaný aplikoval účinný právny predpis v zmysle prechodných ustanovení banského zákona. Považoval odôvodnenie prvostupňového rozhodnutia za postačujúce v zmysle § 47 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) vzhľadom na jasné určenie dôvodu, pre ktorý dochádza k zastaveniu konania, s odkazmi na príslušné zákonné ustanovenia.

Pripustil, že postup obvodného banského úradu, keď vyžiadal doplnenie návrhu až s neúmerne dlhým časovým odstupom od podania návrhu na zmenu dobývacieho priestoru, je nesprávny, avšak sám o sebe nemal vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného v tomto konaní, pričom za predmetné prietahy nesie zodpovednosť aj samotný žalobca.

S poukazom na § 10 ods. 1 písm. d/ banského zákona v znení účinnom pred účinnosťou zákona č. 219/2007 Z. z. a na § 33 ods. 2 veta druhá a ods. 6 cit. zákona uviedol, že za štandardných podmienok je zjavné, že organizácia je povinná vyriešiť strety záujmov najneskôr pred povolením otvárky, prípravy a dobývania výhradného ložiska (viď aj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5Sž/104/1997-185), ktorá skutočnosť však nevylučuje možnosť správneho orgánu vyžadovať doklady o vyriešení stretu záujmov aj skôr v prípade, ak sa ich vyžadovanie opiera o zákonné ustanovenia (§ 28 ods. 8 v spojení s § 28 ods. 2 banského zákona v znení účinnom pred účinnosťou zákona č. 219/2007 Z. z.), a v takej situácii orgán verejnej moci v plnom rozsahu dodržiava princíp zákonnosti.

Citoval ustanovenie § 1 banského zákona upravujúce jeho účel a ustanovenie § 28 ods. 2 banského zákona v znení účinnom pred účinnosťou zákona č. 219/2007 Z.z., podľa ktorého je obvodný banský úrad oprávnený požadovať ďalšie podklady potrebné na spoľahlivé posúdenie návrhu, najmä z hľadiska ochrany a racionálneho využitia výhradného ložiska, dôsledkov jeho dobývania, ako aj z hľadiska potrieb národného hospodárstva a verejných záujmov. Vyslovil názor, že s prihliadnutím na účel banského zákona a rozsah posudzovania návrhu v konaní o zmene dobývacieho priestoru podľa § 28 ods. 8 banského zákona je obvodný banský úrad povinný posudzovať návrh okrem iného aj z hľadiska ochrany a využitia nerastného bohatstva a jeho dôsledkov, a to aj s ohľadom na osobitné predpisy pre ochranu chránených záujmov. Konštatoval, že v banskom zákone nie je konkretizované, čo presne sa rozumie pod chránenými záujmami, pričom v poznámke pod čiarou sa odkazuje na viaceré osobitné predpisy s výnimkou Ústavy SR, avšak vychádzajúc z ústavnokomformného výkladu je pod predmetný pojem nevyhnutné zaradiť aj ochranu vlastníckeho práva. Vyslovil, že obvodný banský úrad a aj žalovaný sú pri určovaní dobývacieho priestoru povinní posudzovať aj akékoľvek prípadné zásahy do vlastníckeho práva, ktoré by určením dobývacieho priestoru mohli nastať, pritom sú však správne orgány povinné zohľadniť už zásahy, ku ktorým došlo v dôsledku iných rozhodnutí.

Za rozhodujúcu skutočnosť v predmetnej veci odôvodňujúcu použitie § 28 ods. 2 banského zákona považoval posudzovanie ochrany a využitia nerastného bohatstva. Konštatoval, že vedľajší účastník ako vlastník pozemkov s výmerou blížiacou sa polovici celkovej plochy navrhovaného rozšírenia dobývacieho priestoru a zároveň odborne spôsobilá osoba s banským oprávnením sama podala návrh na určenie dobývacieho priestoru Šajdíkove Humence na ploche žalobcom navrhovaného rozšírenia dobývacieho priestoru, a teda je možné dôvodne predpokladať s prihliadnutím na stav riešenia stretov záujmov vyplývajúci z administratívneho spisu, že k uzavretiu písomnej dohody podľa § 33 ods. 2 banského zákona minimálne s vedľajším účastníkom nedôjde, a preto zostávajúcou možnosťou vyriešenia takého stavu stretu záujmu existujúceho v čase rozhodovania obvodného banského úradu a žalovaného pri absencii dohody je vyvlastnenie podľa § 31 ods. 3 písm. d/ banského zákona. Vychádzajúc z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia žalovaný krajský súd konštatoval, že výhradné ložisko sklárskych a zlievarenských pieskov je z pohľadu surovinovej politiky SR nerastnou surovinou regionálneho významu vzhľadom na veľké množstvo tejto nerastnej suroviny v SR. Stotožnil sa s názorom žalovaného, že je nepravdepodobné, aby všeobecný hospodársky záujem na využití výhradného

ložiska prevážil nad oprávneným záujmom vlastníka pozemkov a mohol sa použiť postup predpokladaný v § 33 ods. 5 banského zákona v znení účinnom od 1. júna 2007. Krajský súd bol toho názoru, že za uvedených podmienok bol správny orgán vzhľadom na dikciu § 28 ods. 8 banského zákona v znení účinnom pred účinnosťou zákona č. 219/2007 Z. z. povinný zaoberať sa situáciou, ktorá by nastala v prípade nevyriešenia stretov záujmov s vedľajším účastníkom s ohľadom na skutočnosť, či by v tejto situácii nebolo zabránené racionálnemu využitiu nerastného bohatstva. Bol toho názoru, že k zabráneniu racionálneho využívania nerastného bohatstva dôjde aj v prípade, ak sa určením, resp. zmenou určeného dobývacieho priestoru zabráni dobývaniu rozsiahlej časti dobývacieho priestoru po dlhšie časové obdobie. Krajský súd sa stotožnil s právnym názorom žalovaného, že určením dobývacieho priestoru žalobcovi vzhľadom na rozsah a charakter nevyriešených stretov záujmov je vysoko pravdepodobné, že dôjde k zablokovaniu, resp. vysokej pravdepodobnosti zablokovania rozsiahlej časti dobývacieho priestoru na neurčitý čas. Uzavrel, že žalovaný v súlade so zákonom podľa § 28 ods. 2 banského zákona v znení účinnom pred účinnosťou zákona č. 219/2007 Z. z. vyzval žalobcu na predloženie dokladov o vyriešení niektorých stretov záujmov, ktoré sa ukázali byť nevyhnutné pre posúdenie veci podľa § 28 ods. 8 banského zákona v znení účinnom pred účinnosťou zákona č. 219/2007 Z. z. a po nepredložení vyžiadaných dokladov obvodný banský úrad nemal inú možnosť ako rozhodnúť podľa § 28 ods. 3 a zastaviť konanie. Krajský súd uviedol, že sa nestotožnil s výhradou žalobcu, že sa žalovaný v preskúmanom rozhodnutí odchyľil od svojho pôvodného názoru, keďže je zrejmé, že žalovaný pri vydaní svojho prv vydaného rozhodnutia (č. 83-878/2007) nezohľadnil zmenu právnej úpravy pri výklade relevantných ustanovení, pričom však toto pochybenie nie je predmetom preskúmavania v tomto konaní, a žalovaný v preskúmanom rozhodnutí odstránil toto pochybenie, pričom nápravu predchádzajúceho pochybenia žalovaného nemožno považovať za nezákonný postup narušajúci právnú istotu účastníkov konania. Krajský súd dospel k záveru, že žalovaný dostatočne zistil skutkový stav veci, vyvodil z neho správne právne závery, ktoré i náležite odôvodnil; námietky žalobcu neodôvodňovali zrušenie napadnutého rozhodnutia, a preto žalobu ako nedôvodnú zamietol. Výrok o náhrade trov konania odôvodnil poukazom na § 250k ods. 1 O.s.p., keď žalobcovi, ktorý vo veci nemal úspech, nepriznal náhradu trov konania, a nepriznal ich ani zúčastnenej osobe.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, ktoré odôvodnil tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p. : súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav), konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. a/, b/, d/ a f/ O.s.p.), považujúc rozsudok za vecne nesprávny a nedostatočne zdôvodnený, uvádzajúc v podstate rovnaké dôvody ako v žalobe. Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie a súčasne žalovaného zaviazal k náhrade trov konania. Za základné pochybenie krajského súdu považoval nesprávne vyhodnotenie skutočnosti, kedy je banský úrad oprávnený vyžadovať a žiadateľ o rozšírenie dobývacieho priestoru povinný doložiť doklad preukazujúci konečné vyriešenie stretu záujmov. Namietol, že krajský súd ignoruje a obchádza jednoznačné znenie banského zákona, ktorý neponecháva otázku momentu preukázania vyriešenia stretu záujmov na správnu úvahu banského úradu, ale stanovuje, že týmto momentom je konanie o žiadosti na povolenie otvárky, prípravy a dobývania výhradného ložiska, ktoré nasleduje až po určení/rozšírení príslušného dobývacieho priestoru (§ 33 ods. 2, 6 banského zákona). Považoval za nesprávny záver krajského súdu, podľa ktorého vyžadovanie vyriešenia stretu záujmov zdôvodňuje poukazom na § 28 ods. 2 banského zákona, v zmysle ktorého si banský úrad údajne môže na základe vlastnej úvahy vyžiadať aj doklady o vyriešení stretu záujmov nevyhnutné na posúdenie predmetného návrhu. Namietal, že banský zákon neumožňuje banskému úradu, aby sám na základe vlastnej správnej úvahy rozhodol, v ktorej fáze povoľovacieho konania je žiadateľ povinný dokladovať vyriešenie stretu záujmov, nakoľko správna úvaha banského úradu nemôže ignorovať a obchádzať znenie § 33 banského zákona týkajúce sa spôsobu a momentu povinného preukázania vyriešenia stretu záujmov. Pokiaľ žalovaný a aj krajský súd odôvodňuje vyžadovanie vyriešenia stretu záujmov všeobecne účelom banského zákona a potrebou racionálneho využitia nerastného bohatstva, žalobca namietal, že túto zásadu a účel právneho predpisu nemožno nadradit' nad ním priamo upravený postup, ktorým zákonodarcia sám určil spôsob a procesný

rámec pre dosahovanie účelu a zmyslu zákonnej úpravy a ich hlavných zásad. Žalobca ďalej vytkol krajskému súdu, že sa dôsledne nezaoberal a neodôvodnil skutočnosť, že z výrokov ani z odôvodnenia rozhodnutí žalovaného a obvodného banského úradu nie je zrejmé, aké účinné znenie banského zákona tieto orgány aplikovali. Žalobca poukázal aj na to, že krajský súd sa riadne nevysporiadal s námietkou žalobcu, že žalovaný prišiel za nezmenenej faktickej a právnej úpravy v tom istom správnom konaní k diametrálne odlišným záverom, a v tejto súvislosti namietal porušenie princípu právnej istoty ako imanentnej súčasti právneho štátu.

Žalovaný správny orgán v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť považujúc odvolacie námietky žalobcu za zavádzajúce. Poukázal na to, že prvostupňový orgán nepožadoval od žalobcu doloženie konečného vyriešenia všetkých stretov záujmov v zmysle § 33 banského zákona, ale len tých, ktorých riešenie sa v priebehu konania javilo ako problematické a ich nevyriešenie pred vydaním rozhodnutia o zmene - rozšírení dobývacieho priestoru Šajdikove Humence vzhľadom k účelu banského zákona, ktorým je ustanoviť zásady ochrany a racionálneho využívania nerastného bohatstva a tiež vzhľadom k potrebe spoľahlivého posúdenia návrhu na zmenu - rozšírenie dobývacieho priestoru v zmysle § 28 ods. 1 banského zákona, najmä z hľadiska ochrany a racionálneho využitia výhradného ložiska by znemožnil racionálne využívanie výhradného ložiska v budúcnosti. Uviedol, že správne orgány nepožadovali od žalobcu, aby preukázal vlastnícke práva k dotknutým pozemkom získané prípadne aj na základe vyvlastnenia, ale dokladom postačujúcim na preukázanie vyriešenia stretov záujmov s vlastníkmi pozemkov a iných nehnuteľností v etape určenia, resp. zmeny dobývacieho priestoru je doklad preukazujúci prerokovanie podmienok určenia dobývacieho priestoru v zmysle § 27 ods. 5 banského zákona s orgánmi štátnej správy, fyzickými a právnickými osobami, ktorým prislúcha ochrana záujmov chránených podľa osobitných predpisov, prípadne dohoda v zmysle § 33 ods. 2 banského zákona, z ktorej vyplýva, ktorý objekt alebo záujem vlastníka dotknutého pozemku sa má chrániť, v akom rozsahu alebo po akú dobu. Upríamil pozornosť na to, že riešenie stretov záujmov je dlhodobý proces, ktorý začína pri určovaní chráneného ložiskového územia a končí pred povolením banskej činnosti, kedy najneskôr musia byť všetky strety záujmov vyriešené. Poukázal na ust. § 33 ods. 2 banského zákona, z ktorého vyplýva, že ak sa niektoré so stretov záujmov vyriešili už pri určení dobývacieho priestoru, nie je potrebné riešiť ich pred zaradením príslušných prác do plánu otvárky, prípravy a dobývania výhradného ložiska; toto ustanovenie teda umožňuje organizácii vyriešiť niektoré strety záujmov aj skôr, nie až pred zaradením príslušných prác do plánu otvárky, prípravy a dobývania výhradného ložiska. Uviedol, že ustanovenie § 27 ods. 5 banského zákona, ktoré žalobca opomína uviesť, však priamo ukladá organizácii povinnosť vyriešiť časť stretov záujmov ustanoveným spôsobom už v etape určovania, resp. zmeny určeného dobývacieho priestoru. Žalovaný ďalej poukázal na to, že z odvolacích tvrdení žalobcu je zrejmé, že si mylí verejné záujmy so záujmami chránenými osobitnými predpismi. Poukázal na to, že banský zákon v poznámke pod čiarou k odkazu 11, ktorý je uvedený v § 28 ods. 8 banského zákona, nedefinuje okruh verejných záujmov, ako to tvrdí žalobca, ale príkladmo uvádza právne predpisy upravujúce ochranu určitého chráneného záujmu. Žalovaný mal za to, že žalobca nesprávne chápe zmysel ustanovenia § 33 ods. 4 banského zákona, z ktorého je jednoznačne zrejmé, že sa týka riešenia stretu záujmov s objektmi a záujmami chránenými podľa osobitných predpisov, ktorých ochrana patrí príslušným orgánom štátnej správy, teda prípadu, keď nedôjde k dohode medzi organizáciou a príslušnými orgánmi štátnej správy, ktorým patrí ochrana týchto objektov a záujmov, a o riešení stretov záujmov vtedy rozhodne príslušné ministerstvo. Žalovaný považoval za podstatné, že žalobca odmieta vyriešiť stret záujmov s vlastníkmi dotknutých pozemkov v rozsahu stanovenom v § 27 ods. 5 banského zákona, a bez splnenia tejto povinnosti nie je možné komplexne posúdiť návrh v zmysle § 28 ods. 8 banského zákona, teda aj to, či zabezpečí využitie nerastného bohatstva v priestore navrhovaného rozšírenia dobývacieho priestoru. Žalovaný zdôraznil, že nešlo o žiadne predčasné vyžadovanie vyriešenia stretu záujmov, ale o zákonnú povinnosť, pričom skutočnosť, že určením zmeny - rozšírením dobývacieho priestoru Šajdikove Humence bez vyriešenia záujmov s vlastníkmi dotknutých pozemkov by došlo k zablokovaniu racionálneho využívania výhradného ložiska v priestore navrhovaného rozšírenia, riadne a náležite vo svojom rozhodnutí odôvodnil a s jeho odôvodnením sa stotožnil aj krajský súd. K ďalšej odvolacej námietke žalobcu uviedol, že na konanie o zmenu dobývacieho priestoru Šajdikove Humence, ktoré upravujú ustanovenia § 27 a § 28 banského zákona, boli aplikované cit. ustanovenia v znení účinnom do 31. mája 2007, teda konanie bolo dokončené

podľa dovtedajších predpisov. Ustanovenia banského zákona zmenené zákonom č. 219/2007 Z. z. s účinnosťou od 1. júna 2007, ktoré mali vplyv na zmenu právneho názoru žalovaného, neupravujú konanie o zmenu dobývacieho priestoru, ale nepriamo majú na toto konanie závažný dopad. K námietke žalobcu v odvolaní, že prvostupňové rozhodnutie neobsahuje odôvodnenie nevyhnutnosti predložiť doklady preukazujúce vyriešenie stretov záujmov už v tomto konaní, žalovaný uviedol, že sa jedná o procesné rozhodnutie a v prípade, ak by takéto odôvodnenie obsahovalo, toto by nezodpovedalo výroku rozhodnutia, avšak uvedené dôvody obsahuje odôvodnenie rozhodnutia o prerušení konania a žalobca sa k týmto dôvodom vyjadroval, teda nie je pravda, že dôvody, prečo mal predložiť požadované doklady o vyriešení stretu záujmov, mu boli uvedené prvýkrát až na konci druhostupňového konania a teda nemohol tieto nezákonné dôvody namietat v priebehu celého správneho konania.

Osoba zúčastnená na konaní navrhla napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trnave potvrdiť považujúc odvolanie žalobcu za účelové a zjavne bezdôvodné. Podľa zúčastnenej osoby žalobca mal povinnosť v zmysle § 10 ods. 1 písm. d/ banského zákona riešiť včas strety záujmov, pričom časť stretov záujmov v zmysle § 27 ods. 5 banského zákona mal žalobca povinnosť riešiť už v priebehu konania o zmene dobývacieho priestoru. Bola toho názoru, že v predmetnom prípade boli navyše splnené podmienky na aplikáciu § 28 ods. 2 banského zákona a možnosť obvodného banského úradu vyžadovať od žalobcu predloženie aj ďalších podkladov, nakoľko v čase rozhodovania existovala vysoká pravdepodobnosť dlhodobej blokácie dobývacieho priestoru. Uzavrela, že rozhodnutie žalovaného ako aj postup, ktorý jeho vydaniu predchádzal, považuje za súladný so zákonom a rozsudok Krajského súdu v Trnave vo výroku aj v odôvodnení za vecne správny.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP); odvolanie žalovaného prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Predmetom konania v danej veci bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, ktorým ako odvolací orgán zamietol odvolanie žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu o zastavení konania a toto rozhodnutie potvrdil. Konštatoval správny postup prvostupňového správneho orgánu, ktorý jednak v rozhodnutí o prerušení konania z 31. marca 2010 a aj v oznámení prvostupňového orgánu zo 4. júna 2010 poučil žalobcu o následku zastavenia konania v prípade nedoplnenia jeho návrhu v požadovanom rozsahu a v stanovenej lehote. Žalovaný uviedol, že od vydania rozhodnutia o odvolaní č. 83-878/2007 z 25. júna 2007 už uplynul určitý čas, v ktorom došlo k závažnej zmene právnych predpisov, ktorá je dôvodom aj pre zmenu právneho názoru odvolacieho orgánu uvedeného v rozhodnutí o odvolaní z 25. júna 2007 aj pre zmenu obsahu požiadaviek prvostupňového orgánu na doplnenie podania, pričom ide o zmenu § 33 banského zákona, ktorý upravuje problematiku riešenia stretov záujmov (§ 33 ods. 4 zákona č. 219/2007 Z.z. účinného od 1. júna 2007). S poukazom na § 10 ods. 1 písm. d/, § 28 ods. 1, 2 banského zákona konštatoval, že za účelom spoľahlivého posúdenia návrhu aj z hľadiska možnosti racionálneho využívania nerastného bohatstva bolo nevyhnutné určiť, aby žalobca k návrhu priložil aj doklady o vyriešení stretov záujmov s vlastníkami resp. správcami pozemkov dotknutých navrhovaným rozšírením dobývacieho priestoru.

Predmetom súdneho odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu, žiadajúc jeho zrušenie a vrátenie veci žalovanému na ďalšie konanie, a preto odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu a konania im predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia

žalovaného správneho orgánu.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu správny orgán v preskúmvanej veci postupoval v intenciách na vec sa vzťahujúcej právnej normy, zákona č. 44/1988 Zb. o ochrane a využití nerastného bohatstva (banský zákon) v znení platnom a účinnom v rozhodnom období, rešpektujúc prechodné ustanovenie § 43a účinné od 1. júna 2007, a jeho rozhodnutie možno považovať za súladné so zákonom, z ktorého dôvodu súd prvého stupňa rozhodol v danej veci po právnej i vecnej stránke právne správne, keď žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov žalobcu, ktoré sú obsahovo totožné s dôvodmi žaloby, vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu, najvyšší súd v súlade s ustanovením § 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej OSP konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem, obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v celom rozsahu, považujúc za nadbytočné opakovať pre účastníkov známe fakty a skutkové okolnosti prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu.

Podľa názoru odvolacieho súdu žalovaný správne posúdil zásadnú otázku, že banský úrad bol oprávnený požadovať od žalobcu ako žiadateľa o rozšírenie dobývacieho priestoru pri posudzovaní jeho žiadosti doklad o vyriešení stretov záujmov so všetkými vlastníkami, resp. správcami pozemkov, čo v napadnutom rozsudku potvrdil aj krajský súd.

Odvolací súd sa nestotožňuje s názorom žalobcu, že banský zákon v konaní o rozšírení dobývacieho priestoru neumožňuje požadovať aj predloženie dokladu o vyriešení stretov záujmov. Ustanovenie § 28 ods. 2 banského zákona, nesporne dáva správnomu orgánu kompetenciu požadovať okrem dokladov vymenovaných v § 28 ods. 1 banského zákona ďalšie podklady potrebné na spoľahlivé posúdenie návrhu. Ako zdôraznil žalovaný, od žalobcu nepožadoval doloženie konečné vyriešenie všetkých stretov záujmov v zmysle § 33 banského zákona, ale len tých, ktorých riešenie sa v priebehu konania javilo ako problematické a ich nevyriešenie pred vydaním rozhodnutia o zmene - rozšírení dobývacieho priestoru Šajdíkove Humence vzhľadom k účelu banského zákona, ktorým je ustanoviť zásady ochrany a racionálneho využívania nerastného bohatstva a tiež vzhľadom k potrebe spoľahlivého posúdenia návrhu na zmenu - rozšírenie dobývacieho priestoru v zmysle § 28 ods. 1 banského zákona, najmä z hľadiska ochrany a racionálneho využitia výhradného ložiska, a ktoré by znemožnil racionálne využívanie výhradného ložiska v budúcnosti. Bolo teda vecou správnej úvahy banského úradu na základe skutkových zistení v predmetnej veci a za účelom zabezpečenia racionálneho využívania nerastného bohatstva určiť, že sa k návrhu priložia ďalšie podklady.

K námietke žalobcu, že preukázanie vyriešenia stretov záujmov prichádza do úvahy až v štádiu konania o povolení otvárk, prípravy a dobývania čo vyplýva z § 33 ods. 2 banského zákona, a preto banský úrad nebol oprávnený doklad o tom požadovať, odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že pokiaľ ustanovenie § 10 ods. 1 písm. d/ banského zákona ukladá povinnosť organizácie riešiť včas strety záujmov pri určení dobývacieho priestoru a ustanovenie § 27 ods. 5 banského zákona v prípade, ak sa návrh na určenie alebo zmenu dobývacieho priestoru dotýka záujmov chránených podľa osobitných predpisov, ukladá organizácii, ktorá má výhradné ložisko dobývať, prerokovať podmienky určenia dobývacieho priestoru okrem iných aj s fyzickými osobami a právnickými osobami, ktorým prislúcha ochrana týchto záujmov, banský úrad je oprávnený splnenie vyššie uvedených zákonných povinností skúmať a od organizácie ich splnenie požadovať, a to na základe konkrétnych skutkových zistení v predmetnej veci a za účelom zabezpečenia racionálneho využívania nerastného bohatstva (§ 28 ods. 8 banského zákona), a v prípade, ak sa ich vyžadovanie opiera o zákonné ustanovenia (§ 28 ods. 8 v spojení s § 28 ods. 2 banského zákona v znení účinnom pred účinnosťou zákona č. 219/2007 Z. z.). Postup žalovaných správnych orgánom preto nemožno hodnotiť ako nezákonný. Krajský súd preto správne uzavrel, že žalovaný v súlade so zákonom podľa § 28 ods. 2 banského zákona v znení účinnom

pred účinnosťou zákona č. 219/2007 Z. z. vyzval žalobcu na predloženie dokladov o vyriešení niektorých stretov záujmov, ktoré sa ukázali byť nevyhnutné pre posúdenie veci podľa § 28 ods. 8 banského zákona v znení účinnom pred účinnosťou zákona č. 219/2007 Z. z. a po nepredložení vyžiadaných dokladov obvodný banský úrad nemal inú možnosť ako rozhodnúť podľa § 28 ods. 3 banského zákona a zastaviť konanie.

K námietke žalobcu ohľadne neodôvodnenej zmeny právneho názoru žalovaného, na základe čoho došlo k porušeniu jeho právnej istoty, odvolací súd uvádza, že žalovaný sa v preskúmanom rozhodnutí odchýlil od svojho pôvodného rozhodnutia č. 83-878-2007, v ktorom v dôsledku pochybenia nezohľadnil zmenu právnej úpravy (zákon č. 219/2007 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 44/1988 Zb. o ochrane a využití nerastného bohatstva (banský zákon)) pri výklade relevantných na vec sa vzťahujúcich ustanovení banského zákona, avšak v súlade s princípom jednotnosti správneho konania, keď konanie na prvom a druhom stupni tvoria jeden celok, odstránenie predchádzajúceho pochybenia žalovaného nemožno považovať za nezákonný postup narušajúci právnu istotu účastníkov konania.

Odvolací súd neprisvedčil žalobcovi v tom, že napadnutý rozsudok je nedostatočne odôvodnený. Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že krajský súd sa dostatočne a vyčerpávajúcim spôsobom vysporiadal so všetkými podstatnými námietkami, ktoré uplatnil žalobca v podanej žalobe. Postupom súdu preto nebola účastníkovi konania odňatá možnosť konať pred súdom.

Žalobca v odvolaní neuviedol ďalšie také nové právne relevantné skutočnosti a námietky, ktoré by spochybňovali vecnú správnosť rozhodnutia krajského súdu. Nepochybil preto krajský súd, ak žalobu zamietol. Preto najvyšší súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. a § 219 ods. 2 O.s.p. potvrdil stotožňujúc sa s ním v celom rozsahu.

O náhrade trov odvolacieho konania najvyšší súd rozhodol podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v spojení s 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p., nakoľko žalobca v tomto konaní nemal úspech a žalovanému a zúčastnenej osobe náhrada trov konania zo zákona neprislúcha.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.